

Creștini adunați pentru Numele Domnului Isus

Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu, a dat celor credincioși o făgăduință minunată în Matei 18.20: „*Acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor*”.

Înțelesul făgăduinței acesteia este că El este de fapt centrul dumnezeiesc atunci cînd creștinii se strîng laolaltă.

Este El atunci recunoscut în toate împrejurările ca Domn, chiar și în lucrurile mărunte? Din nefericire deseori nu se întîmplă așa. Totuși sînt și creștini care se strîng laolaltă pentru Numele Domnului Isus. Ei sărbătoresc cina Domnului în fiecare duminică. Deseori ei se roagă împreună și stăruie în învățătura apostolilor în același duh ca cei credincioși de la începutul Bisericii creștine (Faptele Apostolilor 2.42).

Ce fel de oameni sînt creștinii aceștia?

Ei sînt oameni care recunosc că sînt niște păcătoși înaintea unui Dumnezeu Sfînt. Ei au crezut că Isus Hristos a purtat păcatele lor în trupul Lui pe cruce (1 Petru 2.24). Ei și-au mărturisit lui Dumnezeu vina și acum ei știu prin credință că au fost iertați și curățiți de orice nedreptate (1 Ioan 1.9). Primind pe Isus Hristos, ei au primit dreptul să fie numiți copii ai lui Dumnezeu, pentru că au fost născuți din Dumnezeu prin lucrarea Duhului Sfînt (Ioan 1.12,13). Prin jertfirea lui Isus Hristos, ei sînt sfințiți odată pentru totdeauna (Evrei 10.10).

Sînt ei mai buni decît alți creștini în ei înșiși — Nu ei nu sînt mai buni. Ei pot să se laude numai cu harul lui Dumnezeu, care i-a eliberat și i-a păstrat și pe care se pot sprijini cînd, din nefericire, greșesc.

Ei știu că „fîrea păcătoasă”, felul de a fi al omului celui vechi care nu se poate îmbunătăți, este încă împreună cu ei și că pot să necinstească pe Domnul dacă nu sînt atenți. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, creștinii au de asemenea o fire nouă, de la care se așteaptă lucruri mai bune: Efeseni 2.10. Ei prețuiesc pe toți adevărații copii ai lui Dumnezeu și îi iubesc. Ei știu că sînt uniți cu ei ca mădulare ale „trupului lui Hristos” Arătarea practică a faptului acestuia este din nefericire împiedicată de învățăturile și practicile nescripturistice

Dece creștinii aceștia nu doresc să aibă un nume deosebit?

Pentru că Biblia condamnă faptul de a avea nume și grupări diferite. Când unul zice: „*Eu sînt al lui Pavel!*” și altul: „*Eu sînt al lui Apolo!*”, nu sînteți voi oameni? Cine este Apolo? Și cine este Pavel? Niște slujitori prin care ați crezut” (1 Corinteni 3.4,5).

„Și ucenicii au fost numiți creștini pentru prima dată în Antiohia” (Faptele Apostolilor 11.26).

Pentru aceste motive ei vor să poarte numai numele de „creștini” și să nu fie numiți după oameni, locuri sau învățături. Dezbinările de orice fel sînt în mod clar împotriva învățaturii și spiritului Noului Testament.

Ce învățătură au creștinii aceștia?

Învăătura lor este Cuvîntul lui Dumnezeu (ei nu au nici un crez în afara Bibliei). Ei susțin că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu inspirat și fără greșală.

Cuvîntul acesta este singura lor călăuză în toate problemele de învățătură și în viața de toate zilele.

„*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate*” (2Timotei 3.16).

Ei cred că Isus Hristos este veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, născut prin Duhul Sfînt din fecioara Maria. El a suferit, a murit și a înviat dintre cei morți, iar acum stă la dreapta lui Dumnezeu.

Care este scopul creștinilor acestora?

Ei doresc să meargă pe calea pe care Biblia o arată.

Faptul acesta i-a făcut pe unii să părăsească denomițiile existente, pentru că în învățătură și în practică, denomițiile acestea nu recunosc în întregime autoritatea Domnului Isus și a Duhului Sfînt. Pe temeiul a ceea ce Biblia învață, ei înțeleg că toți credincioșii sînt preoți și pot să îndeplinească lucrarea aceasta. Toți cei care sînt născuți din nou toți creștinii adevărați sînt pietre vii ale unei case duhovnicești și formează o preoție sfîntă care aduce jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 2.5).

De ce să părăsești denomițiile?

Dumnezeu urăște amestecul luminii cu întunericul, a celui credincios cu cel necredincios, așa cum scrie apostolul Pavel: „Ce legătură este între dreptate și fărădelege? Sau ce părășie are lumina cu întunericul?... Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6.14,15).

Dacă unii credincioși sînt asociați unor oameni care trăiesc în păcate cunoscute sau care învață sau țin lucruri greșite cu privire la Persoana sau la lucrarea de împăcare a lui Isus Hristos, ei nu-L pot cinsti pe Dumnezeu așa cum El dorește. De aceea, Dumnezeu spune: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege” (2 Timotei 2.19).

Nu formează creștinii aceștia o secta nouă?

Biblia definește o sectă (sau o partidă) ca fiind formată de cei care urmează o anumită învățătură omenească sau o anumită persoană (Faptele Apostolilor 5.17; 15.5; Tit 3.9,10,11; 1 Corinteni 3.3,4,21).

Nu formăm o denomiție nouă, dacă ne întoarcem la ce a fost învățat și practicat de apostoli la începutul erei creștine, fără să facem caz de anumite tradiții omenești, ci numai de Biblie. Creștinătatea este deja divizată prea mult și creștinii aceștia nu vor să înrăutățească situația aceasta. Ei doresc să păstreze unirea Duhului Sfînt, în legătura păcii (Efeseni 4.3). Dacă vrem să practicăm unitatea aceasta, trebuie să facem ceea ce Biblia ne spune și aceasta înseamnă despărțirea de orice rînduiri și organizații religioase făcute de om.

Ce temelie recunoaște Dumnezeu?

Despre cei dintîi creștini citim că „ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni (Faptele Apostolilor 2.42). Apoi citim despre unitatea bisericii: „Este un singur trup, un singur Duh... o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor” (Efeseni 4.4-6).

Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel... ca să nu fie dezbinare în trup” (1 Corinteni 12.24,25).

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu aveți dezbinări între voi” (1 Corinteni 1.10).

... „ca ei să fie una”... (Ioan 17.21).

De când există Biserica?

Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Voi zidi Biserica Mea" (Matei 16.18). Cuvintele acestea arată că Biserica nu era încă în existență atunci. Temelia Bisericii sau Adunării ca o casă a lui Dumnezeu a fost pusă de apostolii și prorocii Noului Testament (Efeseni 2.19,20). Apostolul Pavel scrie adunării din Corint: „Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie, decît aceea care a fost pusă și care este Isus Hristos" (1 Corinteni 3.11). „Ziua de naștere" a Bisericii este timpul cînd Duhul Sfînt S-a coborît, la Cincizecime, așa cum este arătat în Faptele Apostolilor 2. Duhul Sfînt locuiește în Adunare, care este templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.16).

Cum se desfășoară lucrurile în adunările aceste?

Fiind creștini care se încred în făgăduința Domnului Isus, că El va fi în mijlocul lor atunci cînd ei se adună pentru Numele Lui (Matei 18.20), ei nu lasă conducerea adunărilor lor unor oameni rînduiți pe principii omenești. Așa cum Evrei 2.12 ne spune un adevăr însemnat în direcția aceasta, nu este nevoie de nici un alt conducător în afara lui Hristos. Nu este nici o indicație în Noul Testament că vreo persoană ar fi fost rînduită de Dumnezeu sau de vreun om ca să conducă închinarea față de Dumnezeu și nu este nici o indicație ca un singur om să arate toate darurile Duhului. Cei care au fost dedicați să fie mereu în slujba Domnului (adică fără să aibă vreo altă ocupație) au fost evangheliști și oameni care au ajutat la înființarea unor adunări, însă ei n-au avut un rol exclusiv și n-au avut slujiri speciale, care să nu țină seama de darurile celorlalți. Ideea de cler și laici este cu totul străină de Noul Testament. Adunării, apostolul Pavel scria: „Cînd vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvînt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire" (1 Corinteni 14.26).

Nu au ei haos?

Cînd cei credincioși se supun îndrumărilor date de Dumnezeu și se așază sub îndrumarea Duhului Sfînt (Romani 8.5), El are grijă ca toate să se desfășoare în ordine, „*căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii*" (1 Corinteni 14.33).

Prin slujirea Cuvîntului pe baza darurilor primite de acei oameni care sînt proroci, păstori sau învățători se va face creșterea sfinților și zidirea trupului lui Hristos (Efeseni 4.11,12; 1 Corinteni 14.29).

Credincioșii aceștia primesc învățătura ca femeile să tacă în adunări (1 Corinteni 14.34).

Cine se califică pentru a fi în astfel de adunări?

Creștinii aceștia nu formează o organizație la care să poți deveni un membru, pentru că Biblia nu recunoaște un astfel de lucru. Așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, Adunarea este Trupul lui Hristos, din care face parte orice adevărat copil al lui Dumnezeu.

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași lucrare, tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte mădulare unii altora" (Romani 12.4,5).

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup" (1 Corinteni 12.12,13).

Care este răspunsul Dumneavoastră?

Dacă sînteți pregătiți să luați calea aceasta a ascultării, calea pe care Dumnezeu ne-o dă în Cuvîntul Său care nu greșește, să fiți ca cei din Bereea: „Au primit cuvîntul cu toată bunăvoința și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea era așa" (Faptele Apostolilor 17.11).

Rugați-vă așa cum gîndiți cu privire la această întrebare însemnată: Cum și unde trebuie cei credincioși să se strîngă laolaltă?

Dumnezeu vă va face clar cunoscută voia Lui. Sînt două condiții simple:

Fiți cinstiți înaintea lui Dumnezeu și plecați-vă în ascul tare în fața Cuvîntului lui Dumnezeu.